

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 3 kwietnia 2014 r.

Poz. 1439

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.86.2014 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 2 kwietnia 2014 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr XLIX/301/2014 Rady Gminy w Ostródzie z dnia 28 lutego 2014 r. w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miejscowości Zwierzewo i cz. obrębu Lubajny gm. Ostróda - w części dotyczącej § 6 ust. 5 i 6, § 7 ust. 3 pkt 2 i ust. 3.6 w zakresie wyrazów: „zalecany gaz, olej opałowy, drewno, energia elektryczna”.

Uzasadnienie:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Gminy Ostróda uchwaliła zmianę miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miejscowości Zwierzewo i cz. obrębu Lubajny gm. Ostróda.

W zakresie wskazanym w sentencji rozstrzygnięcia uchwała podjęta została z naruszeniem prawa.

W § 6 ust. 1 uchwała stanowi, iż teren opracowania planu znajduje się w granicach „Obszaru Chronionego Krajobrazu Lasów Taborskich”, na którym obowiązują przepisy rozporządzenia Nr 150 Wojewody Warmińsko-Mazurskiego z dnia 13 listopada 2008r. w sprawie Obszaru Chronionego Krajobrazu Lasów Taborskich. W świetle powyższego zapisu oraz ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2013 r., poz. 1235 z późn. zm.) postanowienia § 6 ust. 5 i 6 są zbędne. Treść § 6 ust. 5 zawiera ponadto wyłączenia w zakresie przedsięwzięć infrastrukturalnych nie przewidzianych w. cyt. rozporządzeniu Wojewody oraz ustawie o udostępnieniu informacji o środowisku (...), z wyjątkiem inwestycji celu publicznego, wynikających z treści rozporządzenia Wojewody.

Natomiast § 6 ust. 6 zawiera informację o konieczności przeprowadzania wymaganych przepisami prawa procedur administracyjnych oraz uzyskiwania odpowiednich decyzji oraz pozwoleń w przypadku realizacji inwestycji mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ujmowane są w formie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenu. Zbędne jest natomiast zawieranie w planie informacji zobowiązujących inwestora do przestrzegania przepisów prawa i uzyskiwania dokumentów niezbędnych do realizacji określonego przedsięwzięcia wynikających z odrębnych przepisów.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 i 9 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647 z późn. zm.) w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu. Podkreślić należy, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem szczególnym, gdyż zawiera normy planowe tj. normy określające zamierzone do osiągnięcia cele. Pod pojęciem „przeznaczenia terenu” należy zatem rozumieć określenie na przyszłość celu, któremu ma dany teren służyć.

W § 7 ust. 3 pkt 2 uchwały plan dopuszcza lokalizację w granicach opracowania planu obiektów liniowych infrastruktury technicznej stanowiących inwestycje celu publicznego w rozumieniu przepisów szczególnych i odrębnych.

Dowolny, bliżej nieokreślony przebieg infrastruktury technicznej przez dany teren elementarny może spowodować utrudnienia lub wręcz uniemożliwić zagospodarowanie tego terenu zgodnie z przeznaczeniem podstawowym. Mając na uwadze funkcję regulacyjną miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jego charakter prawa powszechnie obowiązującego, do którego tworzenia mają zastosowanie zasady techniki prawodawczej, a także skutkujący m. in. tym, że plan miejscowy może stanowić podstawę rozstrzygnięć w sprawach indywidualnych, uzasadnione jest twierdzenie, że o sprzeczności przedmiotowej uchwały z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przesądza już sam sposób zakodowania norm w uchwale, uniemożliwiający jednoznaczne określenie przeznaczenia terenów. Podkreślić należy, że przepisy zawarte w aktach prawa miejscowego, które wspólnie z regulacjami ustawowymi stanowią podstawę do dekodowania norm podlegających konkretyzacji w ramach procesu stosowania prawa, a tym samym w konsekwencji do ingerencji w sferę prawną osób będących adresatami działań administracji, powinny być redagowane w sposób czytelny i nie budzący wątpliwości interpretacyjnych (vide: wyrok WSA w Krakowie z 16.06.2008r. sygn. akt II SA/Kr 407/08).

W § 7 ust. 3.6 w związku z wprowadzeniem nakazu ogrzewania w oparciu o paliwa niskoemisyjne plan zaleca gaz, olej opałowy, drewno i energię elektryczną. W zakresie zalecenia co do rodzaju paliwa tj. w zakresie wyrazów: „, zalecany gaz, olej opałowy, drewno, energia elektryczna” plan narusza zasady sporządzania planu miejscowego, co skutkuje nieważnością uchwały w części zawierającej taką regulację. Plan miejscowy bowiem nie jest aktem, w którym zamieszcza się informacje, zalecenia, czy też innego niewiążące sugestie dla właścicieli nieruchomości, bądź potencjalnych inwestorów (vide: wyrok NSA z 2.12.2012 r. sygn. akt II OSK 2096/10).

W związku z powyższym, należało rozstrzygnąć jak na wstępie.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni od daty jego otrzymania.

z up. Wojewody Warmińsko-Mazurskiego
Grażyna Kluge
Wicewojewoda Warmińsko-Mazurski